

ningsministeriet, ere ingenlunde faa tilfredsstillende. Der mangler den Censformighed, som med Hensyn til saadanne livløse Ting efter min Mening kan være af Betydning. Ved Dødsstumeinstituttet, Blindeinstituttet og Seminariefonden ere de temmelig fuldstændige. Ved andre Institutter er det i ringere Grad Tilfældet, f. Ex. Sorø Akademi og de lærde Skoler, hvor Ansættelsesdagen mangler, og al Kontrol derved saagodt som er gjort umulig. Ved Universitetet og den polytekniske Læreanstalt findes Risterne slet ikke, og det, uagtet Udvalget dog oftere har forlangt dem meddeelte og derpaa har aftrykt dem i Betænkningen. Selv saadanne Dplysninger, som Udvalget temmelig regelmæssigt hvert Aar har udbedet sig og derpaa ladet aftrykke, findes hverken i Regnskabet eller i det foreliggende Finantslovsforslag. Jeg skal til Exempel nævne Risterne over Understøttelser til Videnskabsmænd og Kunstnere og over Understøttelser til Børnehjemsbør. De findes heller ikke i de skrevne Underbilag, men disse indskrænke sig rigtignok ogsaa ved § 10 til det mindst mulige Antal, nemlig til et eneste, og det endda angaaende Skovvæsenet paa Sorø Akademis Gods.

Jeg vil ikke hermed rette nogen Behreidelse enten mod den forrige ærede Minister eller mod den nærværende. Vi have vistnok selv vor gode Deel i, at Forholdet er, som det er. Vi befinde os nemlig her i det Hele paa et Omraade, som blandt de Sager, hvormed vi have at gjøre, vist er det, hvorpaa Indflydelsen af 1848 mindst har gjort sig gjældende, og hvor der derfor endnu er meest af Gnevældet tilbage. Vi have ikke alene ikke indbraget de særlige Fonds, og ikke heller optaget den Understøttelse, som Staten yder til Folkekirken, paa Finantsloven, men vi have endogsaa, naar vi unbtage Lønningssløvene, fundet os i, at de allerfleste af de Anliggender, som angaa disse Stiftelser, ere undtagne vor lovgivende Virksomhed. Der har efterhaanden udviklet sig den Sædvane, at saadanne Sager først blive ordnede af Regjeringen, i Almindelighed med vedkommende Fagmænd, ofte endogsaa ved Kongelig Resolution, og derpaa forelagte os under Finantsloven eller Lønningssløvene for at spørge, om vi ville give de fornødne Penge

derfor. Vor hele Virksomhed i disse Sager indskrænker sig altsaa i Grunden til et Veto, og vi komme derved under et Tryk, som det har været vanskeligt for os at modstaae og vel altid vil være det, idet vi have baade Regjeringens og Fagmændenes forenede Kræfter mod os. See vi efter paa Kunstakademiets Budget, vil der findes et flaaende Beviis derpaa. Kunstakademiet er en af de Stiftelser, som Rigsbagen har forsøgt paa alle Maader at fhyde fra sig. (Tscherning: Hør!). I lang Tid var Tilskuddet dertil en bestemt aarlig Sum, 10,488 Rd., saavidt jeg erindrer, men fra 1858—59 er det voget, og det saaledes, at det i 1861—62, med Sædomsforordningen, steg til 12,019 Rd., i 1862—63 til 13,300 Rd., foruden et Tillæg, der blev bevilget ved en særlig Lov, stort 4,500 Rd., altsaa ialt 17,800 Rd. For indeværende Finantsaar 1863—64 er der bevilget 18,108 Rd., og endelig er det paa det foreliggende Finantslovsforslag voget til 19,176 Rd., foruden et ekstraordinært Tillæg af 2000 Rd., samt under det tekniske Institut i 5 Aar et aarligt Tilskud af 2000 Rd., (paa Grund af en paatænkt Omordning af Forholdet dertil), eller i det Hele til 23,176 Rd. Vi see altsaa, at, uagtet vi paa alle Maader have søgt at fhyde Akademiet fra os og ikke have villet indlade os paa mere end at hde en bestemt rund Sum, hvis nærmere Anvendelse vi henviste til Anmærkningerne, for at det ikke skulde faae mindste Udseende af, at vi havde nogen Indflydelse derpaa, er Tilskuddet i de sidste 5—6 Aar stegtet til over det Dobbelte, hvis vi ellers gaae ind paa den Bevilling, der nu kræves af os. Hvorledes det er gaaet med Kunsten i den Tid, skal jeg ikke sige, men med Hensyn til det Finantsielle har det ganske vist taget en stæv Gang. Den nu fordrede Bevilling støtter sig til et Reglement, som formodentlig er affattet i Overensstemmelse med vedkommende Fagmænd eller dog en Deel af dem og er blevet allernaabigt approberet den 7de September 1863, men som, uagtet dets store Betydning for os, endnu ikke er blevet os meddeelt. Det er saameget mere paafaldende, som i en saadan Sag Finantsudvalgets Medlemmer ikke kunne antages at besidde nogen særlig Sagkundskab, men man suaa